

Ο μύθος των παγκόσμιων ημερών (Ευδοξία Αυγουστίνου, Φιλολόγος - Θεολόγος)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 2 Νοεμβρίου, 2020

«Βίος ανέορταστος μακρά όδοσ άπανδόχευτος» έλεγαν οί άρχαίοι μας πρόγονοι, γιατί γνώριζαν ότι οί γιορτές έρχονται νά άπαντήσουν σέ μιά μεγάλη ψυχολογική ανάγκη. Κάθε ψυχικά ύγιής άνθρωπος θέλει νά βρει τρόπο νά έορτάσει, για νά έξωτερικεύσει ό,τι πιστεύει και ζή μέσα του. Αύτά τά συναισθήματα έξέφραζε ό Γεώργιος Θεοτοκάσ, όταν έγραφε: «Ή Όρθοδοξία, όπως παρουσιάζεται στα μάτια του έλληνικου λαου, είναι θρησκεία έθνική, συνυφασμένη άξεδιάλυτα με τά ήθη του και τον όμαδικό χαρακτήρα... Οί μεγάλες έορτές της, ό Εύαγγελισμός, τό Πάσχα, ό Δεκαπενταύγουστος, τά Χριστούγεννα, τά Δωδεκάμερα και άλλες είναι κάθε χρόνο οί μεγάλες μέρες της Έλλάδας, οί μέρες όπου τό έθνικό σύνολο αισθάνεται περισσότερο από κάθε άλλη ώρα την ένότητά του, την άλληλεγγύη του, την άμοιβαία άγάπη των μελών του. Αύτή ή θαλπωρή, αύτά τά ζεστά κύματα πού μεταδίδονται άκατάπαυστα σέ όλη την Έλλάδα από τους όρθόδοξους ναούς και τίς βυζαντινές τους άκολουθίες άποτελούν στοιχειό συστατικό, εκ των ών ούκ άνευ της έλληνικής ζωής».

Τά τελευταία, όμως, χρόνια καθιερώθηκαν από τον Όργανισμό Ένωμένων Έθνών (Ο.Η.Ε.) και άλλους παγκόσμιους όργανισμούς οί λεγόμενες Παγκόσμιες Ήμέρες, οί όποιες τείνουν νά διεισδύσουν σέ κάθε χώρα και τόπο. Κάποιες έχουν καθιερωθεί, για νά θυμάται ό κόσμος σέ όλο τον πλανήτη σημαντικά γεγονότα, νά ενημερώνεται ή και νά εύαισθητοποιείται για ζητήματα μείζονος σημασίας (π.χ. ήμέρα περιβάλλοντος ή κατά του Aids). Όστόσο, υπάρχουν και άλλες πού δημιουργούν έρωτήματα· ένδεικτικά αναφέρω μερικές Παγκόσμιες Ήμέρες: 21/1 - Άγκυλιās, 22/2 - Σκέψης, 14/3 - Σταθεράσ π, 21/3 - Ύπνου, 1/5 - Νομιμοποίησησ της Κάνναβης, 23/5 - Χελώνας, 15/6 - Ανέμου, 22/6 - Σκαραβαίου, 20/8 - Φάρων, 2/10 - Πουλιών, 8/10 - Αύγου, 15/10 - Πλυσίματος Χεριών, 19/11 - Δημόσιασ Τουαλέτας, 21/11 - Χαιρετισμου.

Για την καθιέρωσησ τους εύθύνεται έν πρώτοις ή θρησκευτική άδιαφορία και ή άποστασιοποίησησ μας από τον Θεό. Έδω και χρόνια ή άθεϊστική προπαγάνδα άπεργάζεται την άποκαθήλωσησ των χριστιανικών έορτών, παρουσιάζοντας αυτές ως ψεύδη και πρωτόγονους μύθους, πού δέν έχουν τίποτε νά προσφέρουν στον σύγχρονο κόσμο. Σημαντική στό θέμα αυτό υπήρξε και ή συμβολή της παγκοσμιοποίησησ, οί έμπνευστές της όποίας όραματίστηκαν έναν κόσμο με λαούς χωρίς ιδιοπροσωπία, χωρίς ταυτότητα, δίχως τά ιδιαίτερα ήθη και έθιμα καθεμιάσ ένότητας.

Είναι γνωστό ότι πολλές από τίς γιορτές αυτές χρηματοδοτούνται από την

Ευρωπαϊκή Ένωση, καθώς προβάλλουν συγκεκριμένα προϊόντα και ικανοποιούν οικονομικά συμφέροντα. Έπι- πλέον, όλοι μας είμαστε μάρτυρες του διαγκωνισμού που παρατηρείται -μεταξύ δήμων, φορέων τοπικής αυτοδιοίκησης, συλλόγων και άλλων παραγόντων της κοινωνικής ζωής- για την ανάληψη τέτοιων πρωτοβουλιών. Ένίοτε, μάλιστα, περιβάλλονται από τέτοια αίγλη, ώστε να υπερβαίνουν τις χριστιανικές γιορτές.

Ο έορτασμός των Παγκόσμιων Ημερών πολλές φορές εξελίσσεται σε ευκαιρία αποχαλιναγώγησης ποικίλων παθών, κοσμικής επίδειξης, πρόσκαιρης ευφορίας και προβληματικής διασκέδασης. Οργανωμένες γύρω από άοριστα πρόσωπα (π.χ. ημέρες της γυναίκας, του πατέρα κ.ά.) ή γενικές ιδέες (π.χ. ημέρες της δασοπονίας, του διαβήτη κ.ά.) μοιάζουν με ειδωλολατρικά μυστήρια, συνδεδεμένα με κάποιον μύθο. Μέ τον τόσο προσωρινό και άποσπασματικό τους χαρακτήρα, φαντάζουν σαν ριπές... πολυβόλου, οι όποιες, αν δεν έκτελούν την ήθική και πνευματική μας άκραιότητα, σαφώς καθοδηγούν τις ενέργειές μας σε άλλες κατευθύνσεις.

Ός παγκοσμιοποιημένες οι έν λόγω ημέρες αντιμάχονται την παγκοσμιότητα των έορτών του Θεού και φιλοδοξούν να αντικαταστήσουν τις εκκλησιαστικές έορτές ή τουλάχιστον να διεκδικήσουν μία ισότιμη θέση δίπλα τους. Στίς γιορτές της Έκκλησίας μας ή παγκοσμιοποίηση αντιτάσσει τις δικές της, για να γιορταστεί και να προβληθεί ότιδήποτε άλλο, καλύπτοντας εκείνο που μās συνδέει αποκλειστικά με τον Χριστό και την Έκκλησία και συμβάλλει στην πνευματική μας ανύψωση.

Τό ζητούμενο είναι αν, τελικά, έχουν ανταποκριθεί οι Παγκόσμιες Ημέρες στίς προσδοκίες που όδήγησαν στη θέσπισή τους. Έξετάζοντας τά δεδομένα γύρω μας, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι οι στόχοι, που υποτίθεται ότι πρεσβεύουν, δεν έχουν έπιτευχθεί· λόγου χάρη παρά τον έκκωφαντικό έορτασμό των αντίστοιχων ήμερών παρατηρείται αύξηση των φορέων του Aids, αύξηση της χρήσης ναρκωτικών ουσιών και μάλιστα από άτομα νεαρής ηλικίας, περισσότεροι πόλεμοι σε χώρες της Ανατολής, ύψηλά ποσοστά παιδικής έργασίας και κακοποίησης, καθώς και υπεράριθμα περιβαλλοντικά προβλήματα.

Και αυτό, γιατί δεν είναι δυνατό τό παγκοσμιοποιημένο έορτολόγιο να άπαντήσει στίς άγωνίες του σημερινού ανθρώπου. Πώς μπορεί να τον άγγίξει υπαρξιακά, να του μεταδώσει αισιοδοξία, έλπίδα για τό μέλλον, δύναμη να συνεχίσει τον άγώνα του, να του μεταγγίσει άγαλλίαση και εύφροσύνη, να τον ανακαινίσει; Και κάτι άλλο είναι άξιο παρατηρήσεως. Άκόμη και οι πλέον άθώες Παγκόσμιες Ημέρες, λειτουργώντας θετικά, δεν κάνουν τίποτε άλλο από τό να άποπροσανατολίζουν και να στρώνουν τό χαλί στη «νέα ήθική»· άκόμη και οι πλέον «καλές» δεν έχουν κανένα νόημα πνευματικό· αντίθετα υποβάλλουν μηνύματα σαρκικά, μάταια και γήινα, καθώς δεν άποβλέπουν στην αίώνια ψυχή μας, αλλά στο φθαρτό σώμα μας και στο «τόρα» της ζωής μας!

Κοντολογίς οί Παγκόσμιες Ήμέρες εἶναι γιορτές τῆς «Νέας Ἐποχῆς», οἱ ὁποῖες κοντά στά ἄλλα εὐνοοῦν τή σταδιακή ἐγκαθίδρυση τῆς πανθηρσκειίας. Γιά τήν ἐπέλασή της μᾶς προΐδεάζουν οἱ Παγκόσμιες Ήμέρες Σκέψης (μήπως καλύτερα διαλογισμοῦ;), ἀνεκτικότητας-ἀνεξιθρησκειίας, ἀντιρρησιῶν συνείδησης, βλασφημίας, γιόγκα. Μᾶς ἐξωθοῦν σάν «ζαλισμένο κοπάδι» σέ σκοτεινές καί ὑποπτες ἀτραπούς. Ὅμως, ἡ φωνή τῶν ἀγίων Πατέρων διασχίζει τούς αἰῶνες καί κρυστάλλινη φθάνει ὡς τίς μέρες μας, δείχνοντάς μας τόν θεοπρεπή τρόπο ἑορτασμοῦ: *«Κεφάλαιον ἑορτῆς μνήμη Θεοῦ, Θεοῦ μνημονεύσωμεν... Τοιγαροῦν ἑορτάζωμεν μὴ πανηγυρικῶς, ἀλλὰ θεϊκῶς· μὴ κοσμικῶς, ἀλλ' ὑπερκοσμίως· μὴ τὰ ἡμέτερα, ἀλλὰ τὰ τοῦ ἡμετέρου, μᾶλλον δὲ τὰ τοῦ Δεσπότη»*. Ἄς ἀφυπνισθοῦμε, λοιπόν!

(Πηγή: aktines.blogspot.com)